

Arrest

nr. 137 029 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 april 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker legt op 30 oktober 2012 samen met zijn Belgische partner een verklaring voor wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Aalst.

1.2. Diezelfde dag dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een Belgisch familielid in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

1.3. Op 18 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden aan verzoeker betekend op 4 april 2013.

Dit vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30/10/2012 werd ingediend door:

Naam: Y. (...)

Voornaam: F. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: 82.01.01 755-71 Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

Om de duurzame en stabiele aard van de relatie aan te tonen legt betrokkene verklaringen op eer door derden voor. Deze verklaringen kunnen niet getoetst worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid en worden daarom ook niet aanvaard als afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie. Hierdoor werd er niet afdoende bewezen dat ze elkaar al twee jaar kennen en dat ze mekaar minstens drie maal ontmoet hebben met een totaal van 45 dagen. Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Daarnaast legt betrokkene loonfiches van oktober 2011 tot en met september 2012 voor van de Belgische partner. Hieruit blijkt dat deze inkomsten niet voldoende zijn om de voldoende bestaansmiddelen van Mevrouw te bewijzen. De volgende bedragen zijn bekend: Oktober 2011 (1083,24 Euro) + extra loonafrekening oktober 2011 (2,18 Euro), December 2011 (1061,06 Euro) + extra loonafrekening (3,27 Euro), Januari 2012 (1104,10 Euro), Februari 2012 (1097,61 Euro), Maart 2012 (1096, 51 Euro), April 2012 (1098,89 Euro), Mei 2012 (1981, 95 Euro / loon + vakantiegeld) + Extra loonafrekening mei 2012 (2,18 Euro), Juni 2012 (1097,26 Euro) + Extra loonafrekening juni 2012 (3,27 Euro), Juli 2012 (1103,27 Euro), Augustus 2012 (1101, 62 Euro) + Extra loonafrekening (3,27 Euro) en September 2012 (1099,43 Euro). Deze bedragen voldoen niet aan het vooropgestelde bedrag. Gezien de gezinssamenstelling en het feit dat de huishuur al 550€ bedraagt is dit niet toereikend zoals hierboven gesteld, en is de kans groot dat betrokkene ten laste zal vallen van de Belgische openbare overheden. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen.”

2. Rechtspleging

De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), de Raad uitspraak doet op basis van de synthese-memorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel van zijn synthesesmemorie haalt verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel. In een tweede middel van zijn synthesesmemorie haalt verzoeker de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de "motiveringsplicht" en van de rechten van verdediging. Verzoeker haalt tevens aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. In een derde middel van zijn synthesesmemorie voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de "motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting", van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging. Omwille van hun onderlinge verwevenheid, is de Raad van oordeel dat de middelen samen dienen te worden besproken.

De middelen wordt als volgt weergegeven in de synthesesmemorie:

"Dat verzoeker samen met zijn levenspartner een hecht gezin vormt.

Dat, als gevolg van het verzoekers betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker België dient te verlaten en van zijn levenspartner, met wie hij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven en gezin heeft opgebouwd en waar hij tewerkgesteld is (cf. stuk 2), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker.

(...)

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de volledige inkomsten van verzoeker en zijn levenspartner geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag en waarom deze samen niet kunnen beschouwd worden als het beschikken door verzoeker over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen".

Dat immers beiden over inkomsten beschikken en deze samen zeker en vast dienen beschouwd te worden als het beschikken over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen". Dat immers verzoeker eveneens over inkomsten uit tewerkstelling beschikt (cf. stuk 2).

2.2

Dat verder verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken aangaande de inkomsten van zijn levenspartner.

Zo heeft verweerder nagelaten te rekening te houden met het maandelijks overlevingspensioen van 1490 euro welke verzoekers levenspartner, naast haar inkomsten uit tewerkstelling bij M. (...), ontvangt (cf. stuk 3).

Dat derhalve verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de volledige inkomsten van verzoekers levenspartner en te motiveren waarom deze niet kunnen beschouwd worden als het beschikken over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen".

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

2.3

Dat tenslotte dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat een grondige behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en zijn levenspartner, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun totale maandelijks onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de volledige maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en zijn levenspartner niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

(...)

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoekers langdurig verblijf in België, met zijn wettelijke samenwoning, met zijn culturele en sociale bindingen met België, met zijn huidige tewerkstelling in België (cf. stuk 2),....

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd."

3.2. In zoverre verzoeker de schending aanhaalt van de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de materiële motivering het niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er eveneens op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 40bis juncto 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd
2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.*

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)"

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit lezing van artikel 40bis, § 2, tweede lid juncto artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de partners moeten een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting.

3.3. In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, aangezien hij onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij als partners (ten minste) één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. De gemachtigde preciseert hierbij dat verzoeker als bewijs van zijn duurzame en stabiele relatie verklaringen op eer heeft voorgelegd, maar dat deze verklaringen niet kunnen worden getoetst op hun feitelijkheid en waarachtigheid en daarom ook niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie. Om die reden kan verzoeker het recht op verblijf worden geweigerd, zo wordt in de bestreden beslissing geconcludeerd.

Verzoeker betwist noch weerlegt deze vaststellingen van de gemachtigde op ernstige en precieze wijze. Hij wijst er in zijn synthesesmemorie enkel op dat geen rekening werd gehouden met zijn “wettelijke samenwoning”.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat uit de lezing van artikel 40bis, § 2, tweede lid juncto artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat een partner van een Belgisch onderdaan enkel een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belgisch onderdaan kan indienen voor zover hij een wettelijke samenwoning is aangegaan met deze Belgische onderdaan. Het voorleggen van een wettelijke samenwoning is een basisvereiste. Het vervullen van deze basisvereiste doet echter geen afbreuk aan het feit dat verzoeker eveneens moet aantonen dat hij en zijn partner een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden. In casu stelt de gemachtigde vast dat omtrent de duurzame en stabiele aard van de relatie geen afdoende bewijs wordt bijgebracht, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist noch weerlegd.

Er wordt niet aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of onzorgvuldige wijze of met miskennis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde inzake een duurzame en stabiele relatie en bijgevolg heeft beslist het recht op verblijf te weigeren. Een manifeste beoordelingsfout blijkt niet, net zo min als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht.

3.4. Verzoeker voert verder aan dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een schending inhoudt van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de “*motiveringsplicht*” en tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout, in essentie omdat de gemachtigde geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom bij de beoordeling van zijn aanvraag geen rekening werd gehouden met zijn volledige inkomsten en die van zijn partner – immers beschikken zij beiden over inkomsten –, de gemachtigde heeft nagelaten rekening te houden met alle voorgelegde stukken aangaande de inkomsten van zijn Belgische partner en nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde *in casu* een grondige behoefteanalyse heeft verricht.

In een derde middel haalt verzoeker vervolgens nog de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de “*motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting*”, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging. Verzoeker betoogt dienaangaande het volgende: “*Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoekers langdurig verblijf in België, met zijn wettelijke samenwoning, met zijn culturele en sociale bindingen met België, met zijn huidige tewerkstelling in België (cf. stuk 2),....*

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

3.5. De Raad stelt echter vast dat verzoeker zich met bovenvermelde argumentatie richt tegen een overtollig motief. De vaststelling dat verzoeker niet op afdoende wijze aantoonde een duurzame en stabiele relatie te hebben, zoals vereist door artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, is een voldoende schragend motief om het verblijfsrecht te weigeren. Nu op het moment van de bestreden beslissing een duurzame en stabiele relatie niet op afdoende wijze werd aangetoond - en dit door verzoeker ook niet wordt betwist of weerlegd – is er bijgevolg niet voldaan aan één van de cumulatief gestelde voorwaarden en kan het recht op verblijf worden geweigerd. Verzoekers kritiek omtrent de beoordeling van de voorgelegde bewijzen omtrent de bestaansmiddelen van zijn Belgische partner en van hemzelf en het ontbreken van een grondige en zorgvuldige behoefteanalyse, kan *in casu* dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.6. De Raad wijst er verder nog op dat verzoeker niet nuttig kan verwijzen naar richtlijn 2003/86/EG en de bepalingen 7 en 17 van deze richtlijn. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging van derdelanders met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is.

Het betoog dat de gemachtigde de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, te motiveren waarom hij *in casu* geen rekening hield met verzoekers “*langdurig verblijf in België, met zijn wettelijke samenwoning, met zijn culturele en sociale bindingen met België, met zijn huidige tewerkstelling in België (cf. stuk 2),....*” mist dan ook juridische en feitelijke grondslag. De gemachtigde was immers *in casu* niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG.

3.7. Verzoeker betoogt, in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel, het volgende aan:

“Dat verzoeker samen met zijn levenspartner een hecht gezin vormt.

Dat, als gevolg van het verzoekers betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker België dient te verlaten en van zijn levenspartner, met wie hij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven en gezin heeft opgebouwd en waar hij tewerkgesteld is (cf. stuk

2), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker."

3.8. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu ontkent de gemachtigde de relatie tussen verzoeker en zijn Belgische partner niet. Hij stelt evenwel vast dat de duurzame en stabiele aard van deze relatie niet afdoende is bewezen.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz,

Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu moet worden vastgesteld dat de duurzaamheid en de stabiliteit van de relatie tussen verzoeker en zijn Belgische partner niet afdoende is bewezen, zodat de belangen van verzoeker niet kunnen opwegen tegen de belangen van de Belgische staat. Het gebrek aan een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie, houdt op zich in dat de belangen van verzoeker niet opwegen tegen de belangen van de Belgische staat.

De Raad stelt bovendien vast dat de bestreden beslissing niet leidt tot een definitieve verwijdering van het Belgische grondgebied. Zij heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat is voldaan aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra is voldaan aan de vereisten van de vreemdelingenwet. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228) minstens toont hij dit niet aan in de synthesememorie. De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en zijn gezinsleven met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

Verzoeker toont met zijn summier betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om met zijn partner in België te verblijven hoewel niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden voor gezinshereniging, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, noch van het proportionaliteitsbeginsel.

3.9. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de criteria inzake een duurzame en stabiele relatie en derhalve heeft beslist het recht op verblijf te weigeren. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond. De verzoekende partij maakt evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES